

De Vader roept tot eeuwig leven

Boodschap bij de 36ste Wereldgebedsdag voor de Roepingen,
25 april 1999

Vereerde broeders in het bisschopsambt, veelgeliefde broeders en zusters

De viering van de Wereldgebedsdag voor de Roepingen op 25 april 1999, de vierde zondag van Pasen, is een geregeld terugkerende oproep om aandachtig een fundamenteel element van het leven van de kerk te overdenken: de roeping tot het gewijde ambt en het godgewijde leven.

Ter voorbereiding op het Grote Jubileum verbreedt het jaar 1999 “de horizon van de gelovigen zodat zij de dingen zullen zien zoals Christus zelf ze zag: in het perspectief van de ‘Vader die in de hemel is’ (vgl. Mt 5,45)”¹. Dit jaar is een uitnodiging om na te denken over de roeping die de werkelijke horizon van elk mensenhart is: het eeuwig leven. In dat licht wordt het belang geopenbaard van de roepingen tot het priesterschap en het godgewijde leven, waardoor de hemelse Vader van wie “elke goede gave, elk volmaakt geschenk neerdaalt van boven” (Jak 1,17), zijn kerk blijft verrijken.

Spontaan stijgt er een loflied op uit het hart: “Gezegend is de God en Vader van onze Heer Jezus Christus” (Ef 1,3) voor het geschenk van ontelbare roepingen tot het priesterschap en het godgewijde leven in zijn verschillende vormen, ook in deze eeuw die ten einde loopt.

God toont zich onophoudelijk als Vader via mannen en vrouwen die, gedreven door de kracht van de heilige Geest, in woord en daad, soms zelfs tot en met het martelaar-

schap, getuigen van hun onvoorwaardelijke toewijding in het dienen van hun broeders en zusters. Door het gewijde ambt van bisschop, priester en diaken biedt Hij de blijvende zekerheid van de sacramentele tegenwoordigheid van Christus de Verlosser² waarbij Hij, dankzij hun onvervangbaar dienstwerk, de kerk doet groeien in de eenheid van een lichaam en de verscheidenheid van roepingen, ambten en charisma’s.

Hij heeft de Geest overvloedig over zijn adoptiefkinderen uitgestort en zo, in de verschillende vormen van het godgewijde leven, zijn vaderliefde die de hele mensheid bijeen wil brengen, zichtbaar gemaakt. Zijn liefde is een liefde die geduldig wacht en met vreugde degene ontvangt die ver weg geweest is; een liefde die opvoedt en bijstuurt; die de honger naar liefde van iedere mens stilt. Hij blijft wijzen naar de horizonten van het eeuwig leven die het hart openen voor de hoop, zelfs temidden van moeilijkheden, lijden, dood, vooral door de tussenkomst van hen die alles in de steek hebben gelaten om Christus te volgen en

1. Johannes Paulus II, apostolische Brief *Tertio millennio adveniente* (10 november 1994), 49.

2. Vgl. Johannes Paulus II, Encycliek *Christifideles laici* (30 december 1988), 22.

zich volledig te wijden aan de verwerkelijking van zijn rijk.

Gedurende dit aan de hemelse Vader toegewijde jaar wil ik alle gelovigen uitnodigen na te denken over de roepingen tot het gewijde ambt en het godgewijde leven en daarbij stap voor stap het gebed volgen, dat Jezus zelf ons geleerd heeft, het "Onze Vader".

1. "Onze Vader die in de hemel zijt"

God aanroepen als Vader betekent in zijn liefde de bron van het leven erkennen. De mens die geroepen is kind te zijn van de hemelse Vader, ontdekt in Hem "uitgekozen te zijn, al voor de grondlegging van de wereld, om heilig en vlekkeloos voor Hem te staan in liefde" (Ef 1,4). Het Tweede Vaticaans Concilie benadrukt nog eens, dat "Christus ... juist door de openbaring van het mysterie van de Vader en diens liefde de mens voor zichzelf duidelijk maakt en hem inzicht geeft in zijn zeer hoge roeping"³. Voor de mens is de trouw aan God een garantie voor de trouw aan zichzelf en op dezelfde wijze een garantie voor de volledige verwerkelijking van zijn eigen levensplan.

Elke roeping heeft zijn wortels in het doopsel, het moment waarop de christen, "geboren uit water en geest" (Joh 3,5), gaat deelnemen in het gebeuren van de genade waarbij Jezus aan de oevers van de Jordaan geopenbaard werd als de "geliefde Zoon" in wie de Vader vreugde vindt (Lc 3,5). Uit het doopsel ontspringt voor elke christelijke roeping de bron van de echte vruchtbaarheid. Daarom dient er de grootste zorg besteed te worden aan het op weg helpen van catechumenen en kinderen bij de herontdekking van het doopsel en het aanknopen van een authentieke kinderlijke betrekking met God.

2. "Uw naam worde geheiligd"

De roeping heilig te worden zoals Hij heilig is (vgl. Lv 11,44), wordt werkelijkheid, wanneer men aan God de plaats geeft die Hem toekomt. Onze huidige tijd, die gesecculariseerd is maar ook in de ban van het zoeken naar het heilige, heeft een bijzondere behoefte aan heiligen die in hun bestaan, dat geheel doordrenkt is van het primaatschap van God, de liefdevolle en zorgzame aanwezigheid van God tastbaar maken.

Heiligheid, een geschenk waarom continue gebeden moet worden, vormt het kostbaarste en meest daadkrachtige antwoord op de honger van de wereld van vandaag naar hoop en leven. De mensheid heeft behoefte aan heilige priesters en godgewijde zielen die elke dag leven vanuit een volledige zelfgave aan God en aan de naaste; vaders en moeders die in staat zijn binnen de muren van hun gezin te getuigen van de genade van het sacrament van het huwelijk en zo bij de mensen met wie zij in contact komen, het verlangen wekken het plan van de Schepper met gezin en familie te verwezenlijken; jongeren die persoonlijk Christus ontdekt hebben en zodanig in de ban zijn geraakt, dat zij hun leeftijdgenoten hun passie voor het evangelie overdragen.

3. "Uw rijk kome"

Heiligheid doet denken aan het 'koninkrijk van God' dat Jezus ons symbolisch heeft afgeschilderd in het grote vreugdevolle feestmaal dat voor iedereen is aangericht, maar slechts bestemd is voor wie zich wil hullen in het 'bruidskleed' van de genade.

De bede "uw rijk kome" is een uitnodiging tot bekering en wijst erop, dat het verblijf van de mens op aarde getekend moet zijn door het streven naar het rijk van God, gedurende de hele dag en boven alles. Het is een aansporing om de wereld van vluchtige

3. Tweede Vaticaans Concilie, pastorale Constitutie over de kerk in de wereld van deze tijd *Gaudium et spes*, 22.

woorden te laten voor wat zij is en ondanks moeilijkheden en tegenstand ruimhartig de verplichtingen op zich te nemen waartoe de Heer oproept.

De bede tot de Heer “uw rijk kome” betekent verder, levend en werkend in de stijl van het evangelie en liefhebbend in de Geest van Jezus, het huis van de Vader kiezen als persoonlijk verblijf. En dat betekent tegelijkertijd de ontdekking, dat het rijk een ‘klein zaad’ is met een onvermoede volheid aan leven maar dat wel voortdurend het risico loopt afgekeurd en weggegooid te worden.

Mogen zij, die geroepen zijn tot het priesterschap of het godgewijde leven, bereid zijn met een edelmoedige beschikbaarheid het zaad van de roeping dat God in hun hart plant, te ontvangen. Terwijl Hij hen ertoe brengt Christus met heel het hart te volgen, nodigt de Vader hen uit vrije en blijde apostelen van het rijk te worden. In het edelmoedig antwoord op die uitnodiging zullen zij het ware geluk vinden, waar hun hart naar uitgaat.

4. “Uw wil geschiede”

Jezus heeft gezegd: “Mijn voedsel is de wil doen van Hem die Mij gezonden heeft en het werk volbrengen dat Hij Mij heeft opgedragen” (Joh 4,34). Door deze woorden openbaart Hij dat het persoonlijke levensplan zijn plaats heeft in het zorgzame ontwerp van de Vader. Om het te ontdekken moet men zich losmaken van een te aardse levensvisie en in God de basis en de betekenis van zijn eigen leven leggen. De roeping is boven alles een geschenk van God: niet kiezen maar gekozen worden. Zij is een antwoord op een liefde die voorop gaat en begeleidt. Voor wie de wil van de Heer volgt, wordt het leven een gekregen goed dat er van nature op gericht is te veranderen in een offer en een gave.

5. “Geef ons heden ons dagelijks brood”

Jezus heeft van de wil van de Vader zijn dagelijks voedsel gemaakt (vgl. Joh 4,34) en Hij nodigt de zijnen uit mee te eten van dit brood dat de honger van de geest stilt: het brood van het woord en de eucharistie.

Naar het voorbeeld van Maria moeten we leren ons hart op te voeden tot hoop, door het te openen voor dat ‘onmogelijke’ van God, dat doet juichen van vreugde en dankbaarheid. Voor hen die ruimhartig op de uitnodiging van de Heer ingaan, worden de gelukkige en droevige gebeurtenissen van het bestaan de stof voor een gesprek vol vertrouwen met de Vader en een gelegenheid tot blijvende herontdekking van de eigen identiteit als uitverkoren kind dat geroepen is met een eigen en specifieke rol deel te hebben aan het grote werk van het heil van de wereld, dat door Christus begonnen is en nu is toevertrouwd aan zijn kerk.

6. “Vergeef ons onze schuld, zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven”

Vergeving en verzoening vormen het grote geschenk dat de wereld binnen op het moment waarop Jezus, gezonden door de Vader, openlijk “het jaar dat de Heer welgevallig is” afkondigde (Lc 4,19). Hij is zelf “vriend van tollenaars en zondaars” (Mt 11,19) geworden. Hij heeft zijn leven gegeven “tot vergeving van de zonden” (Mt 26,28). En aan het einde heeft Hij zijn leerlingen over de hele wereld gezonden om boete en vergeving te verkondigen.

God die de menselijke zwakheid kent, heeft een weg van barmhartigheid en vergeving bereid als ervaring om met elkaar te delen – men krijgt vergiffenis en vergeeft – opdat in het door de genade hernieuwde leven de trekken verschijnen van de ware kinderen van de ene hemelse Vader.

7. "En leid ons niet in bekoring, maar verlos van het kwade"

Het christelijk leven is een ononderbroken proces van bevrijding van het kwaad en de zonde. Door het sacrament van de verzoening worden de macht van God en zijn heiligheid meegedeeld als een nieuwe energie die voert tot de vrijheid om lief te hebben en zo het goede te doen zegevieren.

De strijd tegen het kwaad die Christus zonder mededogen gevoerd heeft, is nu aan de kerk en aan iedere christen volgens zijn eigen roeping, charisma of ambt, toevertrouwd. Een wezenlijke rol is weggelegd voor hen die uitverkoren zijn voor een gewijd dienstwerk: bisschoppen, priesters en diakens. Maar een onvervangbare en specifieke bijdrage wordt eveneens geboden door de instituten van gewijd leven, waarvan de leden "door hun toewijding en totale zelfgave de liefdevolle en heilbrengende aanwezigheid van Christus zichtbaar maken, Hij, die door de Vader geheiligd en in de wereld is gezonden".⁴

We willen benadrukken, dat de bevordering van roepingen tot het gewijde ambt en het godgewijde leven een harmonieuze taak voor de hele kerk en alle gelovigen moet worden. Aan hen gebiedt de Heer: "Vraag de eigenaar van de oogst om arbeiders in te zetten voor zijn oogst." (Lc 10,2)

Laten wij ons, in het bewustzijn van dit alles, eenstemmig richten tot de hemelse Vader, schenker van al wat goed is:

Goede Vader, in Christus uw Zoon openbaart U ons uw liefde, U omhelst ons als uw kinderen en biedt ons de mogelijk-

heid in uw wil de trekken van uw ware gelaat te ontdekken.

Heilige Vader, U roept ons om heilig te worden zoals U heilig bent. Wij vragen U, dat het uw kerk nooit zal ontbreken aan dienaren en heilige apostelen die, met het woord en de sacramenten, de weg bereiden naar de ontmoeting met U.

Barmhartige Vader, geef de mensheid die op drift is, mannen en vrouwen die met het getuigenis van een naar het beeld van uw Zoon veranderd leven met alle andere broeders en zusters vol blijdschap verder trekken naar het hemels vaderland.

Onze Vader, met de stem van uw Heilige Geest en vol vertrouwen op de moederlijke tussenkomst van Maria vragen wij U vurig: zend uw kerk priesters, die dappere getuigen zijn van uw oneindige goedheid.

Amen!

Uit het Vaticaan, 1 oktober 1998, gedachtenis van de heilige Theresia van het Kind Jezus, kerkklerares.

JOHANNES PAULUS II

Vertaling: P. de Roo

4. Johannes Paulus II, postsynodale apostolische Exhortatie *Vita consecrata* (25 maart 1996), 76.